

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **O2 Czech Republic a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R316/2012/HS-23946/2012/320/HBa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2015, č. j. 62 Af 14/2013 – 374,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá přezkoumání a zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž tento soud zrušil rozhodnutí jeho předsedy ze dne 19. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R316/2012/HS-23946/2012/320/HBa (dále též „napadené rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím byla změněna část výroku I. rozhodnutí žalovaného (dále též „Úřad“) ze dne 17. 10. 2012, č. j. S 1/03-1263/2012/810/ŠVI (dále „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že se žalobci ukládá pokuta ve výši 91 909 700 Kč (místo prvostupňovým rozhodnutím uložené pokuty ve výši 93 108 600 Kč). Pokuta byla žalobci uložena podle § 22 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS“), ve znění účinném do 1. 6. 2004, za porušení § 11 odst. 1 ZOHS, popsané ve výroku č. I. rozhodnutí předsedy stěžovatele ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003 (dále též jen „rozhodnutí z roku 2004“ nebo rozhodnutí „R 20/2003“).

[2] Je třeba předeslat, že v dané věci opakovaně rozhodoval předseda žalovaného, krajský soud i Nejvyšší správní soud. Přehled rozhodování následně popsal krajský soud na s. 8 - 9 napadeného rozsudku: „*V daném případě ze spisu vyplynulo, že předseda žalovaného o žalobcově deliktu a o uložení pokuty rozhodl poprvé rozhodnutím ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003, jímž změnil bod 1. výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2003, č. j. S 1/03*

3250/03-ORP. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která došla soudu dne 10. 2. 2004. Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 7. 2006, č. j. 31 Ca 30/2004 - 157, který nabyt právní moci dne 23. 3. 2007. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která došla soudu dne 5. 4. 2007. Rozsudkem ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Af 57/2007 - 233, Nejvyšší správní soud zrušil uvedený rozsudek krajského soudu

a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Následně krajský soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2009, č. j. 62 Ca 61/2008 - 299, zrušil rozhodnutí žalovaného i jeho předsedy jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 18. 12. 2009. Proti tomuto rozsudku podal dne 22. 12. 2009 kasační stížnost žalovaný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Af 29/2010 - 354, rozsudek krajského soudu znovu zrušil a věc vrátil krajskému soudu. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 24. 3. 2011, č. j. 62 Af 49/2010 - 449, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 1. 2004, č. j. R 20/2003, ve výroku II. (jímž byla uložena pokuta) a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Ve zbytku žalobu zamítl (výrok II.) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrokem III.). Tento rozsudek nabyt právní moci dne 7. 4. 2011. Proti tomuto rozhodnutí si podal kasační stížnost toliko žalobce - a to proti výrokům II. a III. Jeho kasační stížnost byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2011, č. j. 8 Af 35/2011 - 537, odmítnuta. Proti výroku I. rozsudku krajského soudu ze dne 24. 3. 2011 kasační stížnost podána nebyla. Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2012, č. j. S 1/03-1263/2012/810/ŠVI, žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 93 108 600 Kč. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 19. 12. 2012, č. j. ÚOHS-R316/2012/HS-23946/2012/320/HBa, změněno tak, že uložená pokuta byla snížena na částku 91 909 700 Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 12. 2012.“ Krajský soud žalobu podanou dne 15. 2. 2013 rozsudkem ze dne 23. 10. 2014, č. j. 62 Af 14/2013 - 296 zamítl; tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 As 204/2014 - 71, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení (poznámka NSS: všechny v tomto rozhodnutí citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

II. Napadený rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud pak vázán právním názorem v tomto kasačním rozsudku vysloveným posoudil běh lhůt pro uložení pokuty. Dospěl k závěru, že subjektivní lhůta stanovená v § 22 odst. 5 ZOHS začala běžet dnem vědomosti správního orgánu o protiprávním jednání žalobce, k jehož určení však nebyl ve spise dostatek podkladů. Žalovaný k výzvě soudu sdělil, že tyto další podklady nemá, neboť písemnosti nenacházející se ve správním spise již byly skartovány. Nedostatek podkladů, jejichž existence je ze spisu zřejmá, nicméně se v něm nenacházejí, krajský soud označil za důvod nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného pak krajský soud ve vztahu ke dni 5. 11. 2002, který kasační soud označil za den, kdy k vědomosti žalovaného mohlo dojít nejpozději, provedl výpočet běhu subjektivní lhůty v daném případě, přičemž vycházel z aplikace § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož prekluzivní lhůty neběží v průběhu soudního řízení. Dospěl k závěru, že i při tomto nejzazším dni vědomosti byla pokuta uložena po uplynutí zákonné subjektivní prekluzivní lhůty. Z těchto důvodů nepovažoval krajský soud za potřebné zabývat se dalšími žalobními námitkami a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah kasační stížnosti žalovaného

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že právní názor, z něhož vycházel krajský soud v důsledku vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu, je nesprávný, neudržitelný a v rozporu se stávající judikaturou. V daném případě se jedná o trvalý delikt páchaný v době od 1. 7. 2001 do 30. 6. 2003 a krajský soud ve svých prvních dvou rozsudcích a Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozsudku toto vymezení akceptovaly. Subjektivní lhůta podle § 22 odst. 5 ZOHS běží od okamžiku vědomosti Úřadu, ovšem pro skutky trvalý a pokračující existuje výjimka, že tato lhůta počne běžet až po ukončení deliktu. Při trvání deliktu je sporné, který okamžik přerušuje jednotu skutku (zahájení řízení, rozhodnutí) a je tedy okamžikem zahájení běhu objektivní lhůty, byť postupným průnikem trestněprávních principů do správního

trestání se u přestupků za rozhodný okamžik považuje zahájení řízení. To se však netýká jiných správních deliktů, kde judikatura setrvává na názoru, že lhůty začínají běžet až po ukončení trvalého správního deliktu a každou novou vědomostí o dalším udržování protiprávního stavu počnou běžet lhůty nové (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44). Citovaný rozsudek pak nerozlišuje mezi lhůtou subjektivní a lhůtou objektivní. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 - 101, a ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007 - 61, pak plyne, že mezníkem je uložení sankce. Stejně tak v rozsudku ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012 - 13, kde se jedná o shodnou situaci s daným případem, soud vycházel z názoru, že subjektivní lhůta počíná běžet až se lhůtou objektivní, tedy okamžikem ukončení deliktního jednání. Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem o tom, že subjektivní lhůta počíná běžet skutečnou vědomostí, je s tímto v rozporu a oporou není ani názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005, který není aplikovatelný na trvalý delikt.

[5] Stěžovatel dále zastává názor, že subjektivní lhůta nemůže uplynout, aniž by běžela lhůta objektivní. Lhůty musí běžet současně, „jedna se musí vejít do druhé“, i právní teorie stojí na názoru, že lhůty jsou neoddelitelně spjaté. Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011 - 619, že subjektivní lhůta se musí nacházet uvnitř lhůty objektivní, neboť nemůže začít běžet dříve, než ke spáchání deliktu dojde. Tento judikát se sice týkal situace, kdy byl delikt dokonán a dokončen před zahájením řízení, ovšem tento názor byl převzat i v rozsudku ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012 - 131.

[6] Stěžovatel nesouhlasí ani s názorem na aplikovatelnost § 41 s. ř. s. na řízení o uložení pokuty podle § 22 odst. 2 ZOHS tak, jak vyplynula z rozsudku Nejvyššího správního soudu. Podle stěžovatele není podstatné, že kasační stížnost podaná proti rozsudku krajského soudu ze dne 24. 3. 2011 nesměřovala proti výroku soudu zrušujícímu správní rozhodnutí ve výroku o uložení pokuty. Rozhodnutí správního orgánu tvoří jeden celek, a tedy na celé toto rozhodnutí musí dopadat i stavění lhůty; k tomu poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011 - 78, podle něhož se § 41 s. ř. s. uplatní i v kasačním řízení, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011 - 619, kde byl řešen případ postupného rozhodování o vině a o pokutě.

[7] Stěžovatel uvádí, že si je vědom závaznosti kasačního rozsudku ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. (pozn. NSS: správně odst. 4) a omezení přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Domnívá se ovšem, že by nedůvodná změna v rozhodovací praxi, která má naprosto zásadní dopad na činnost žalovaného, měla vést k předložení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Navrhuje proto předložení kasační stížnosti rozšířenému senátu a zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[8] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě poukazuje na její nepřípustnost podle § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť směřuje pouze proti důvodům rozsudku krajského soudu. Ten totiž rozhodnutí správního orgánu zrušil pro nepřezkoumatelnost a uplynutí lhůty uvedl pouze nad rámec výroku i rozhodných důvodů. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti stěžovatel nijak nenapadá. Žalobce považuje kasační stížnost za nepřípustnou i podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel napadá závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, aniž by tvrdil, že nebyl krajským soudem respektován, nebo aniž by uplatnil nové námitky oproti předchozímu kasačnímu řízení.

[9] Žalobce považuje argumentaci stěžovatele za účelovou a zkreslující, neboť závazný právní názor naopak stávající judikatuře odpovídá. Stěžovatel vychází z toho, že soudy měly tvrdit, že běh lhůty začíná prvním dnem vědomosti, což není pravdou. Žalobce považuje za klíčový okamžik vědomost Úřadu v míře umožňující zahájit řízení. To také odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu k běhu subjektivní lhůty. Neúplný je poukaz na doktrínu posuzující běh lhůt u trvajících deliktů, neboť jsou zastávány i názory o ukončení trvajícího deliktu okamžikem zahájení správního řízení; zde poukazuje na publikaci Bohadlo, D., Potěšil, L., Potměšil, J.: Správní trestání z hlediska praxe a judikatury, Praha, C.H. Beck, 2013, s. 43 - 44, a na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 101/2010, 9 As 25/2012, 8 As 33/2014, 6 As 19/2013. Vyložení lhůty v rozsudku č. j. 5A 164/2002 - 44 stěžovatel zkresluje, neboť v něm by řešen případ opětovné vědomosti o udržování protiprávního stavu; stejně tak v rozsudku č. j. 5 Afs 7/2011 - 619 se jednalo o případ běhu lhůt v případě zahájení řízení až po ukončení deliktu. Žádné z citovaných rozhodnutí nezakládá Úřadu právo vést řízení bez časového omezení. Žalobce poukazuje i na odlišnost věci vedené pod sp. zn. 9 As 101/2010 a na neúplnost citace z rozsudku sp. zn. 9 As 40/2007, kde stěžovatel vypustil, že v něm bylo výslovně pojednáno pouze o lhůtě objektivní. Žalobce považuje za nezbytné respektovat právní jistotu účastníka řízení, která vychází ze skutečnosti, že správní řízení bylo zahájeno na základě dispozice Úřadu s informacemi potřebnými k zahájení řízení, pokud v řízení nebylo odkázáno na jiný okamžik pro běh lhůty rozhodný. Stěžovatel vychází z absurdní konstrukce, že by mohl zahájit řízení, aniž by měl vědomost o existenci protiprávního stavu. K tomu poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09 (z něhož obsáhle cituje), na doktrinální postoj zaujatý v publikaci: Helena Prášková: Základy odpovědnosti za správní delikty, C.H. Beck, 2013, s. 374, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005.

pokračování

[10] Žalobce je názoru, že v jeho případě byla dána vědomost Úřadu okamžikem vědomosti o protiprávním jednání, a shoduje se s oběma soudy, že se tak stalo nejpozději při místním šetření u klientů žalobce dne 5. 11. 2002, a poukazuje na skutečnost, že žalovaný nebyl schopen doložit vědomost k jinému datu. Nicméně pokud by žalovaný požadované doklady byl schopen doložit, nutně by to vedlo k závěru, že informacemi v potřebném rozsahu disponoval mnohem dříve.

[11] Žalobce považuje názor stěžovatele o jediném rámci subjektivní a objektivní lhůty za správný. To dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 25/2012 - 351 i ze samotného znění § 22 odst. 5 ZOHS, podle něhož se subjektivní lhůta váže k vědomosti Úřadu, ale objektivní k porušení zákazu či nesplnění povinnosti. Stejný názor je vyjádřen i v článku zveřejněném v časopise Právní rozhledy 10/2003, s. 471 (autor Josef Bejček). Není ale vyloučeno, aby uplynula samostatně jedna ze lhůt; k tomu poukazuje na zkreslující poukazy stěžovatele na předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, při nichž nejsou vzaty v úvahu odlišné skutkové okolnosti.

[12] Ke kasační námitce nesprávné aplikace § 41 s. ř. s. žalobce soudí, že ke stavění lhůty může dojít pouze ve vztahu k předmětu soudního řízení, v daném případě k předmětu konkrétního kasačního řízení, neboť jen v této části Úřad nemůže po dobu tohoto soudního řízení rozhodovat. Poukazuje na skutečnost, že v daném případě nešlo o stav samostatných řízení o vině a sankci jako ve stěžovatelem poukazované věci sp. zn. 5 Afs 7/2011.

[13] Žalobce soudí, že závazný právní názor, v jehož mezích rozhodoval krajský soud, nebyl rozporný ani se stávající judikaturou, ani s právní teorií. Rozsudek považuje za odpovídající zákonu i judikatuře včetně judikatury Ústavního soudu. Proto ani v případě, že by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou, není zde důvod k předložení věci rozšířenému senátu pro neexistenci sporné otázky, nehledě na to, že i v tomto kasačním řízení je kasační soud vázán svým dříve vysloveným názorem.

[14] Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, případně, shledá-li ji přípustnou, tuto zamítl.

V. Posouzení přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[16] Přípustnost kasační stížnosti je ovšem omezena dalšími zákonnými důvody.

[17] Žalobce poukazuje na nepřípustnost hned ze dvou důvodů. V první řadě je názoru, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost směřující proti důvodům rozhodnutí. Je pravdou, že rozhodným důvodem, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, byla jeho nepřezkoumatelnost, neboť spis neobsahoval úplné podklady pro úvahu o včasnosti

uložení pokuty. Proti tomuto závěru stěžovatel skutečně nebrojí. Krajský soud však současně provedl na základě skutečností ze spisu zjevných výpočet subjektivní lhůty a dospěl k závěru, že pokuta byla uložena po jejím uplynutí. Tento závěr je pro další řízení správního orgánu závazný a byl rovněž podkladem zrušujícího výroku rozhodnutí soudu. Proto nelze vyloučit, aby tuto úvahu stěžovatel učinil předmětem kasačního řízení. Důvody nepřipustnosti podle označeného ustanovení proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[18] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. To stěžovatel také krajskému soudu nevytýká. Nejvyšší správní soud vážil rovněž situaci v daném případě, kdy kasační stížnost proti předchozímu rozsudku krajského soudu podával žalobce, kdežto v daném případě je kasační stížnost podávána žalovaným. Tato skutečnost však sama o sobě k připustnosti kasační stížnosti nestačí. Podstatné je, zda směřuje proti závaznému právnímu názoru, jímž se krajský soud musel podle § 110 odst. 4 s. ř. s. řídit, či nikoliv.

[19] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 As 204/2014 - 71, je zřejmé, že se v části V.3. zabýval námitkou prekluze subjektivní lhůty, která byla ostatně sporná již v žalobním řízení. V odst. 34 – 61 rozsudku vyslovil veškeré závěry, které stěžovatel napadá touto kasační stížností. Nejvyšší správní soud skutečně vyslovil nesouhlas s právním názorem žalovaného, že subjektivní lhůta počala běžet až s okamžikem počátku běhu lhůty objektivní, v daném případě spolu s datem vydání prvostupňového rozhodnutí. Způsob počítání běhu objektivní lhůty u trvajících deliktů neshledal důvodem pro závěr, že je zcela nerozhodná vědomost správního orgánu o deliktu, a že tedy v době trvání deliktu se šetření i správní řízení vede, aniž by subjektivní lhůta běžela, a že je tedy na vůli správního orgánu, od kdy začne lhůty počítat. K vědomosti správního orgánu o deliktu vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05 (odst. 52), a z usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115 (publ. pod č. 2748/2013 Sb. NSS), z nějž mj. plyne, že „[s]právní orgán se dozví o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách), dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým“ (odst. 54). Přitom Nejvyšší správní soud pojednal

i o stávající judikatuře, zejména o rozsudcích ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 Afs 68/2005 - 68, ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 - 44 (publ. pod č. 832/2006 Sb. NSS), ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011 - 619, ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 - 101, ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 - 115 (publ. pod č. 2748/2013 Sb. NSS), ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 As 15/2011 - 73, ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011 - 108, ze dne 27. 7. 2012, č. j. 7 As 129/2011 - 69, a ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 57/2012 - 29, jakož i o nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09. Konkrétně přitom zhodnotil skutkový stav těmito rozhodnutími řešený a případný vliv na rozhodovanou věc. K souběhu lhůt skutečně vyslovil, že ač subjektivní a objektivní lhůty jsou zpravidla provázány, nelze vyloučit, že k uplynutí jedné z nich může dojít mimo rámec druhé lhůty. V odstavci 61 předchozího rozsudku pak Nejvyšší správní soud hodnotil dopad § 41 s. ř. s. na běh lhůty v daném případě. Zde odlišil případ, kdy

pokračování

žalobcova kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2011, č. j. 62 Af 49/2010 - 449, směřovala pouze proti výroku II. a III. tohoto rozsudku a vůbec se netýkala výroku I. o zrušení výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty. Nedošlo tedy k žádným mimoběžným a prolínajícím se řízením a rozhodnutím o jednom skutku. Výrok rozhodnutí správního orgánu o vině nabyt právní moci a správní řízení se mělo dále vést jen o výši ukládané pokuty, přičemž tento zrušující výrok rozsudku krajského soudu kasační stížností napaden nebyl. Nejvyšší správní soud tedy skutečně zaujal právní názor, že kasační řízení o výroku I. a III. rozsudku krajského soudu nemělo žádný vliv na běh lhůty ve vztahu k pravomocnému výroku I. rozsudku krajského soudu (výroku správního rozhodnutí o pokutě); jinak by totiž byla stavěna lhůta v době, kdy správnímu orgánu nic nebránilo o věci v mezích zrušujícího rozsudku krajského soudu vést řízení a rozhodnout. Nejvyšší správní soud vyslovil v daném rozsudku i další právní názory ke kasačním námitkám, ty však v dalším řízení neměly praktický dopad.

[20] Z uvedeného stručného přehledu právních názorů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 As 204/2014 - 71, je zcela zřejmé, že stěžovatel touto kasační stížností brojí výhradně proti závaznému právnímu názoru v tomto rozsudku vyslovenému; stěžovatel se tím ostatně ani netají. Pokud by Nejvyšší správní soud věcně tuto kasační stížnost posuzoval, hodnotil by právní názor již jednou v této věci závazně vyslovený.

[21] Nejvyšší správní soud se zabýval i návrhem stěžovatele na předložení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Takový postup je však možný pouze v případě, že je kasační stížnost přípustná. Ostatně rozšířený senát již v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56 (publ. pod. č. 1723/2008 Sb. NSS), vyslovil, že rozhodující senát Nejvyššího správního soudu není oprávněn odchytil se od závazného právního názoru tohoto soudu v téže věci dříve vysloveného, neboť se jím není oprávněn vůbec věcně zabývat. Jednou vysloveným právním názorem je vázán nejen krajský soud, ale i kasační soud, rozhoduje-li za pro právní názor nezměněných poměrů. Tak tomu je i v daném případě.

[22] Kasační stížnost je z výše uvedených důvodů nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl (§ 64 odst. 1 písm. d), § 120 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 62 odst. 3, § 120 s. ř. s.; byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu